

בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 4380-09-09 XXXXXXXX-XXXXXXX נ' XXXXXXXX בע"מ

בפני כב' השופטת חנה קלוגמן

תובע XXXXXXXX-XXXXXXX XXXXXXXX

נגד

נתבעת XXXXXXXX בע"מ

פסק דין

1. התביעה שבפני עניינה תביעת פיצויים, לפי [חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים](#), תשל"ה – 1975, (להלן: "החוק").

רקע כללי:

התובע יליד 1964, (להלן: "התובע"), נפגע בתאונת דרכים, לטענתו, ביום 17.11.08 (להלן: "התאונה"), וזאת כאשר לטענתו, נפל ממלגזה לאחר שאבד את שיווי המשקל, בעת שניסה לרדת מהמלגזה. כתוצאה מכך, הוא נפגע בכף הרגל ונקבעו לו אחוזי נכות זמניים וקבועים. הנתבעת הינה חברת הביטוח שבטחה את המלגזה, (להלן: "הנתבעת"), ואשר כופרת הן באירוע התאונה והן בגובה הנזק.

תמצית טענות הצדדים:

2. תמצית טענות התובע:

לטענת התובע, כאמור, הוא נפגע מהמלגזה (להלן: "הרכב"), שהינה רכב מנועי, בהתאם להגדרתו בחוק. כתוצאה מכך, נגרמו לו נזקים כמפורט בסעיף 62 לסיכומי התובע והמסתכמים בסך של 2,166,688 ש"ח.

הנתבעת הייתה המבטחת של הרכב, לפי פוליסת ביטוח מס' XXXXXXXX ומכאן חבותה כלפי התובע.

התובע תיאר את אירוע התאונה כדלקמן:

לטענתו, במסגרת תפקידו כמחסנאי בחברת XXXXXXXX (להלן: "החברה"), נהג הוא ברכב לצורך שינוע משא. בעת שבקש לרדת מהמלגזה אבד שיווי משקל וכתוצאה מכך מעד וכף רגלו הסתובבה על צירה, דבר שגרם לפגיעה רב חבלתית, ובעיקר בקרסול רגל שמאל.

3. התובע פונה לבית חולים, שם אובחנה חבלה בקרסול שמאל, נפיחות והגבלה בתנועת רגל שמאל.

לתובע נקבעו בשלב זה 5 ימי אי כושר. מאחר והנפיחות בקרסול לא ירדה, אלא אף החמירה, הוא פנה לרופא מטעם קופת חולים, אשר קבע לו 3 ימי אי כושר נוספים. גם לאחר מכן לא חל שיפור במצבו של התובע, אלא אף חלה החמרה. התובע המשיך לבקר בקופת חולים ונבדק אף ע"י אורתופד, אשר קבע שהוא סובל מ- SPRAIN ANKLE. לתובע נקבעו במצטבר 105 ימי אי כושר. לטענת התובע, הוא המשיך לסבול מהפציעה ועבר בדיקות מבדיקות שונות, כולל בדיקת M.R.I. מיום 18.11.09. מבדיקות אלו עולה כי התובע סבל מקרע ברצועה בקרסול רגל שמאל.

4. נכות התובע:

מאחר והתאונה אירעה בזמן העבודה, פנה התובע למוסד לביטוח לאומי, אשר אכן הכיר בתאונה כתאונת עבודה (נספח י"א לתצהיר התובע).

לתובע נקבעו ע"י המוסד לביטוח לאומי נכויות כדלקמן:

נכויות זמניות:

- 100% נכות זמנית מ-15.12.08 עד 18.12.08 – 4 ימים.
- 30% נכות זמנית מ-17.2.09 עד 25.4.09 – כחודשיים ימים.
- 15% נכות זמנית מ-26.4.09 עד 30.9.09 – כחמישה חודשים.
- 10% נכות זמנית מ-1.10.09 עד 31.12.09.

5. נכות צמיתה:

וועדה רפואית מיום 17.12.09 קבעה נכות קבועה של 10%, החל מיום 1.1.10.

6. נכות תפקודית:

בהתאם להחלטת המל"ל, נקבע כי יש להפעיל את תקנה 15 ועל כן עומדת הנכות התפקודית על 15%, בהתאם לקביעת המל"ל.

7. פירוט הנזקים:

הפסד שכר לעבר:

התובע עשה מאמצים רבים להמשיך בעבודתו ואף חזר לעבודה, תוך כדי התקופה שנקבעה לו למנוחה, אך למרות האמור לעיל ולמגינת לבו, הוא פוטר ממקום עבודתו ביום 21.12.08. התובע עבד בחברה כ- 4 וחצי שנים לפני מועד התאונה וראה בו מקום עבודה קבוע ומבטיח הטומן בחובו יכולת קידום תעסוקתית וכלכלית. התובע התקשה למצוא מקום עבודה חלופי, עקב המגבלות שגרמה לו הפציעה. בסופו של דבר מצא מקום עבודה חלופי, בו החל לעבוד ביום 18.10.09.

ערב התאונה שכרו הכולל של התובע היה 10,600 ₪, הכולל שכר בסיס בגובה 9,200 ₪. מאחר והתובע לא עבד כ-11 חודשים, הרי שעד לתחילת עבודתו במקום העבודה החלופי, נגרם לו נזק של 116,600 ₪. במקום העבודה החדש משתכר התובע סכום הנמוך משמעותית מהסכום שקבל בחברה ערב התאונה. בהתאם לחישוב שערך התובע והנובע מפערי השכר הוא זכאי לפיצוי בסך 189,100 ₪ (סעיף 29 לסיכומי התובע).

8. הפסדי שכר לעתיד:

חישוב רכיב זה הינו, לטענתו, ההפרש שבין השכר אותו קיבל ערב התאונה לשכר אותו מקבל הוא היום ואשר לטענת התובע מדובר בפער של 6,100 ₪ (ס' 36 לסיכומים), עם מקדם היוון עד לגיל הפרישה, שהוא 67 שנים. חישוב זה מביא את התובע להפסד השתכרות לעתיד בסך של 1,059,130 ₪.

בהתאם לחישוב שערך התובע, סך כל הפסדי השכר להווה ולעתיד עומדים על סך של 1,248,230 ₪.

הפסדי עליית שכר שהתובע אמור היה לקבל – סכום גלובלי של 70,000 ₪.

9. הפסדי פנסיה ואובדן זכויות סוציאליות:

לאור הפחתת שכרו של התובע, הרי שגם ההפרשה לפנסיה וזכויות סוציאליות פחתו. לאור ההבדלים ברמת ההכנסה של התובע, מגיעים הפסדים אלו לסך של 437,688 ₪. (סעיף 43 לסיכומים).

10. כאב וסבל:

בהתאם לחוק הפלת"ד, סך של 18,000 ₪.

11. עזרת צד ג' לעבר ולעתיד:

לאור המגבלות בעבר, כולל 11 חודשי אי כושר, ולאור המגבלות הצפויות לעתיד, מבוקש פיצוי גלובלי בסך 150,000 ₪.

12. הוצאות וטיפולים רפואיים לעבר ולעתיד:

סכום משוערך של 70,000 ₪. התובע אמנם לא שמר את הקבלות, אך הפסיקה קבעה באופן מפורש כי יש לפסוק פיצוי גלובלי בגין ראש נזק זה (התובע מפנה לע"א 2801/96).

13. פיצוי עבור הוצאות נסיעה:

סכום גלובלי של 50,000 ₪, בהתאם לנורמות שנקבעו בת"א 201/91.

14. איסוף חומר רפואי:

1,000 ₪.

סך הכל: 2,166,688 ₪, בניכוי סך של 73,235 ₪, שהתקבל מהמל"ל ובסך הכל סך של 2,093,453 ₪.

15. תמצית טענות הנתבעת:

לטענת הנתבעת, התובע לא הוכיח את נסיבות התאונה הנטענת. התובע לא זימן לעדות את המעביד. טופס 250 למוסד לביטוח לאומי אינו אלא עדות מפי השמועה, שאינו מהווה ראיה. גם מסיכום המחלה של חדר המיון, לא עולה כי מעורבת מלגזה בתאונה שאירעה לתובע. בנסיבות אלו, טוענת הנתבעת, שהתובע לא הביא כל עדות נוספת או כל ראיה נוספת, המעידה על נסיבות התאונה. לאור האמור לעיל, לטענת הנתבעת, יש לדחות את התביעה.

לחלופין, מתייחסת הנתבעת לגובה הנזק כדלקמן:

16. הפסדי השתכרות לעבר:

לעניין החודשים נובמבר-דצמבר 2008, לאור המסמכים שצורפו השתכר התובע סך של 10,000 ₪, במקום סך של 20,000 ₪, דהיינו, הפסד שכר בסך של 10,000 ₪. התובע קבל הודעה על פיטוריו ביום 21.12.08, אך לא פירט אלו תשלומים קבל בעקבות הזכויות המוקנות לו על פי החוק, כמו תשלום בגין חודש הודעה מוקדמת, או דמי אבטלה. לאור המסמכים שצירף התובע, לתקופת אי הכושר עד ליום 15/2/09, זכאי הוא לסך של 17,500 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 1.12.08, ובסה"כ סך של 21,275 ₪. התובע קבל דמי אבטלה כמפורט במוצג נ/5, לתקופה ממרץ 2009 ועד אוקטובר 2009 ויש לראות בעצם קבלת דמי האבטלה כהצהרת התובע על כשירותו לעבודה באותה תקופה.

בהתאם לאחוזי הנכות הזמניים הנוספים עד ליום 30/9/09 שהוכרו ע"י המל"ל, יש לפצות את התובע בסך נוסף של 13,500 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום 1.5.09 ובסה"כ סך של 16,340 ₪ יש להוסיף לסכום זה את דמי האבטלה שקיבל התובע.

התובע לא הביא ראיות המעידות על כי עשה מאמץ של ממש לחזור לעבודה, כל עוד קבל דמי אבטלה. כמו כן, לא הוכיח התובע כי איננו מסוגל לעבוד באותו סוג עבודה שעבד לפני התאונה.

בפועל, כפי שניתן היה לראות בדיסק ההסרטה ועדות החוקר (נ/6), נראה התובע מוביל ומספק סחורה ללקוחות.

לעניין הנכות התפקודית והפעלת תקנה 15, טוענת הנתבעת שאין קביעה זו של המל"ל מחייבת את בית המשפט בתביעה לפי חוק הפלת"ד. (לעניין זה מפנה לע"א 5779/90).

לטענת הנתבעת, למרות שלפי טופס 106 לשנת 2010, קיימת ירידה בשכרו הממוצע של התובע מ-10,000 ₪ ל-9,138 ₪, לאחר ניכוי מס הכנסה, אך לאור העבר התעסוקתי של התובע, עולה כי החליף עבודות מעת לעת, עוד טרם התאונה ולא מדובר במקום עבודה בו עבד התובע פרק זמן רב.

בנוסף לאמור לעיל, טוענת הנתבעת, כי לא קיים קשר סיבתי של ממש בין הפסד ההשתכרות בעבר לזה שקיים היום, שכן מדובר בשיעורי נכות נמוכים, שאין להם משמעות תפקודית מהותית (מפנה לספרו של השופט קציר, "פיצויים בשל נזקי גוף" (מהדורה רביעית, עמ' 392). בנסיבות אלו, מציעה הנתבעת לפצות את התובע בסך של 58,000 ₪, המהווה שליש מהמכפלה החשבונאית של אחוזי הנכות בשכרו של התובע, טרם התאונה, במקדם היוון עד גיל 67 (מקדם 174- סעיף 15 לסיכומים).

17. הפסדי פנסיה ותנאים סוציאליים:

התובע לא הוכיח כי היו לו כאלה לפני התאונה ובנסיבות אלו, זכויות אלו כלולות בפיצוי הגלובלי.

18. עזרת הזולת והוצאות:

לא הובאו ראיות או הוכחות לצורך בעזרת הזולת. תלושי השכר שצורפו, לא ברור למי הם שייכים ואם מדובר בעזרת בני משפחה, הרי שאם אין חריגה מהעזרה המקובלת – אין הצדקה לפיצוי.

19. כאב וסבל:

בהתאם לתקנות ובניכוי גיל, סך של 15,710 ₪.

20. סך הכל: 111,325 ₪. מסכום זה יש לנכות את הסכומים שקבל התובע מהמל"ל והמשוערכים לסך של 115,489 ₪.

לאור האמור לעיל, יש לדחות את התביעה.

דיון:

21. התאונה:

במקרה הנדון יש מחלוקת בין הצדדים לעצם קרות התאונה.

התובע הגיש שני תצהירי עדות ראשית בלבד, האחד תצהיר מטעמו והשני תצהיר של אשתו.

לעניין עצם קרות התאונה, אין התצהיר של אשתו, ואף עדותה יכולים להוסיף על תצהירו של התובע, שכן, היא לא נכחה במקום בעת אירוע התאונה ואף לא מיד לאחריו. הן התובע והן אשתו מציינים מחסנאי נוסף בשם XXXXXXX, אשר סייע לתובע לקום לאחר הנפילה ואף הסיע אותו לבית החולים, אך עובד זה לא העיד בפני ואף לא המעביד של התובע, דהיינו, לעניין עצם קרות התאונה, קיימת עדותו של התובע בלבד.

בנסיבות אלו, טענה הנתבעת כי התובע לא עמד בנטל ההוכחה, שכן מדובר בעדות יחיד, בעל ענין, ללא סיוע, ומעבר לכך, מדובר במקרה בו התובע אף לא זימן את המעביד שיכול היה להעיד, אם לא על קרות התאונה עצמה, על האירועים מיד לאחריה.

התובע לעומתו טוען כי עדותו הייתה אמינה ועקבית והיא באה לידי ביטוי בכל המסמכים, החל ממועד התאונה ועד לסיום עדותו בביהמ"ש. כמו כן, יש לתת משקל, לפחות של סיוע, לטופס 250, אשר בו צוין במפורש "כאשר ירד מהמלגזה מצד שמאל, הוריד את רגל שמאל לרצפה, הרגל התעקמה ונפל". טופס 250 הינו באותו מעמד של עדות המעביד, שכן, המעביד לא היה במקום התאונה בעת שהתרחשה, כך שכל שיכול היה להעיד, הוא על סמך מה שנמסר לו וכך למעשה גם נעשה בטופס 250. כמו כן, מסביר התובע כי נפגע מהתנהגות המעביד כלפיו, כאשר זה בחר לפטרו מעבודתו, למרות המאמצים שעשה להגיע למקום העבודה, גם לאחר התאונה. לעניין העובד הנוסף, טען שאין לו קשר אתו ולא הצליח לאתר. (פרוטוקול, עמ' 9).

אמנם צודקת הנתבעת כי במקרה הנדון מדובר בעיקר בעדות יחיד של התובע עצמו, שהוא בעל ענין, אך לאחר שקילת מכלול הראיות שהובאו בפניי, הרי שאני קובעת שהתובע הרים את נטל ההוכחה, ולא בכדי התייחסה הנתבעת לנושא זה בסיכומיה, בפסקה אחת קצרה בלבד.

הגעתי למסקנה זו לאחר שמצאתי את עדותו של התובע עצמו כעדות אמינה ומצאתי סיוע לעדותו כפי שכבר ציינתי במכלול הראיות ואני אף מקבלת את טענת התובע לעניין טופס 250.

לאור האמור לעיל, אני קובעת כי מדובר בתאונת דרכים, שיש להחיל עליה את הוראות חוק הפלת"ד.

22. גובה הנזק:

הבסיס לקביעת גובה הנזק הינו אחוזי הנכות שנקבעו לתובע. במקרה הנדון, מדובר בתאונת דרכים שהינה גם תאונת עבודה ולכן אחוזי הנכות הקובעים הם אלו שנקבעו ע"י המל"ל כדלקמן:

100% נכות רפואית זמנית מיום 15.12.08 עד ליום 18.12.08.

30% נכות רפואית זמנית מיום 17.2.09 עד ליום 25.4.09.

15% נכות רפואית זמנית מיום 26.4.09 עד ליום 30.9.09.

10% נכות רפואית זמנית מיום 1.10.09 עד ליום 31.12.09.

10% נכות רפואית צמיתה מיום 1.1.10.

23. הנכות התפקודית:

בהחלטת המל"ל נקבע כי יש להפעיל את תקנה 15, דהיינו, הנכות התפקודית הינה 15%. התובע בקש להפעיל, לכל הפחות, את הנכות התפקודית בהתאם להחלטת המל"ל, דהיינו 15%, למרות שלטענתו, הנכות התפקודית עוד גבוהה יותר.

הנתבעת לעומתו טענה שהחלטת המל"ל בעניין הנכות התפקודית איננה מחייבת, שכן שאלת הנכות התפקודית נתונה לשיקול דעת בימ"ש.

לטענת הנתבעת, במקרה הנדון ולאור הראיות שהובאו על ידה, הרי שלא קיימת נכות תפקודית והתובע חזר לתפקד כרגיל, או לפחות היה יכול לחזור לתפקד כרגיל ולכן סבורה הנתבעת שיש לתת פיצוי בגין אובדן השתכרות לעתיד, סכום גלובלי, תוך התחשבות בכך שלא מדובר בנכות תפקודית.

מוסיפה וטוענת הנתבעת כי כאשר מדובר באחוזי נכות נמוכים כגון 5% או 10%, הרי שמדובר בנכות לא מהותית ושאננה תפקודית.

הנתבעת הציגה סרטון, בו נראה התובע בעבודתו החדשה, כשהוא מסתובב ומרים חבילות. התובע התבקש להתייחס לענין זה ולהלן תשובתו:

ש" בסרט שהחוק (צ.ל. "החוקר"- ח.ק.) צילם תראה שזה אתה. לצורך

הזיהוי אני רוצה לאמת אותו?

ת. מזהה את עצמו בסרט וידאו, זו קופסא ששוקלת 3 קילו של צלבים מספוג".

ש" והארגז השני?

ת. אני מרים הסחורה צולע על רגל שמאל כדי להכניס הסחורה לתוך המחסן.

ש. אתה ממש לא צולע?

ת. מאוד בעדינות עם הרגל כל תזוזה אני סובל מכאבים איומים, מאוד שם לב איפה ואיך לשים הרגלי".

(פרוטוקול, עמ' 14)

24. לאחר עיון בטיעוני הצדדים ובראיות שהובאו בפני, מצאתי שיש להתחשב בחלטת המל"ל לעניין הנכות התפקודית, אך בהתייחס למיכלול הראיות.

אמנם צודקת ב"כ הנתבעת הטוענת כי קביעת המל"ל לעניין הנכות התפקודית, איננה מחייבת את ביהמ"ש, אשר אמור לקבוע את קיומה של נכות תפקודית, בהתאם לשיקול

דעתו, יחד עם זאת, החלטת המל"ל יכולה להוות אינדיקציה בהפעלת שיקול הדעת, בהתחשב במכלול הראיות.

במקרה הנדון התרשמתי כי קיימת נכות תפקודית כתוצאה מהפגיעה בקרסול, במיוחד לאור מהות העבודה של התובע, שיש בה אלמנט של תנועה רבה, גם אם קיימים בה אלמנטים ניהוליים של ישיבה במשרד. יחד עם זאת הנכות הרפואית חופפת פחות או יותר לנכות התפקודית ככל שעבר זמן רב יותר מאז התאונה. בנסיבות אלו מצאתי כי יש להפעיל את תקנה 15 לתקופה שעד מתן פסק הדין ולגבי העתיד הפסק ההשתכרות יחשב בהתאם לנכות הרפואית.

לאור האמור לעיל, חישוב השכר ייעשה בהתאם לבסיס שכר משוערך להיום צמוד מדד וריבית מחצית תקופה בסך של 10,643 ₪ לחודש (להלן: "בסיס השכר").

25. הפסד השתכרות לעבר:

בגין תקופת אי הכושר המגובה באישורים רפואיים, אשר חופפת בחלקה לתקופת הנכות המלאה (100% נכות), שבין מועד התאונה 17/11/08 ועד ליום 28/02/09 הפסד השכר מסתכם בסך של 37,251 ₪.

תקופת אי כושר של 30% נכות רפואית, מיום 01/03/09 עד ליום 25/04/09 סך של 6,386 ₪ (מחושב מתום מועד אי הכושר בהתאם לאישורים רפואיים).

החל מיום 26.4.09 ועד למתן פסה"ד לפי 15% נכות, סך של 78,226 ₪ (מחושב מיום קביעת המל"ל לנכות בגובה של 15% ועד מועד פסק הדין, וזאת לאחר שאני מקבלת את קביעת המל"ל בעניין החלת תקנה 15 על הנכות הצמיתה לתקופה שעד מתן פסק הדין).

בהתאם לאמור לעיל, הפסד השתכרות לעבר ממועד התאונה ועד יום מתן פסק הדין עומד על סך של 121,863 ₪.

נראה לי כי במקרה הנדון אחוזי הנכות משקפים את הפסד ההשתכרות הריאלי ויש לחשבם בהתאם לבסיס השכר שקבעתי בסך של 10,643 ₪ לחודש, כפי שפורט לעיל.

לא מצאתי כי יש צורך להכנס לשאלה אם בפועל הרוויח התובע פחות או יותר, שכן, הפיצוי נקבע בהתאם ליכולת הפוטנציאלית אשר גלומה בקביעת אחוזי הנכות, כפי שנקבעו ע"י המל"ל, מה גם שבמקרה הנדון לפי הנתונים שהיו בפניי הפסד השכר בפועל תואם פחות או יותר את אחוזי הנכות שנקבעו.

כמו כן, לא מצאתי כי יש לקזז את דמי האבטלה שקבל התובע, או דמי מחלה, או כל זכויות אחרות, בגין תקופת עבודתו הקודמת, שכן זכויות אלו מגיעות לתובע ללא קשר לתאונה, ואינן באות לפצות אותו על הנזק שנגרם לו בגין התאונה (אם התובע ניצל זכויות אלו

כתוצאה מהתאונה הוא זכאי לפיצוי בגין הפסד היכולת לנצלם בעתיד, אם בפדיון ואם בכל דרך אחרת).

26. הפסד השתכרות לעתיד:

לאור קביעתי דלעיל, הפסדי ההשתכרות לעתיד מחושבים החל ממועד מתן פסק הדין לפי 10% נכות, ועד גיל הפרישה. במקרה הנדון מצאתי כי הפסד השכר בפועל כפי שבא לידי ביטוי בתשלושי השכר שהוצגו מתאים פחות או יותר לאחוזי הנכות שנקבעו .

החישוב לגבי גובה הנזק בסעיף זה נעשה בהתאם לבסיס השכר, במכפלה של 10%, בהיוון של שנות העבודה הנוספות עד גיל 67 (מקדם היוון ל- 18 שנים). בהתאם לחישוב זה, סכום הפיצוי עומד על סך של 177,465 ₪.

27. אובדן זכויות סוציאליות:

סכום זה הינו חלק מחישוב שכר העבודה, לא הוכח כי קיימות זכויות סוציאליות או פנסיה שלא נלקחו בחשבון במסגרת השכר. לענין זה נשאל התובע בחקירה הנגדית ולא ידע לתת פירוט כפי שהעיד :

"ש. **זהו XXXXXXXX בשכר ברוטו שלך אתה יודע מה ההפרשה וכמה**

אחוזים?

ת. לא.

ש. **לא הפרישו לך בכלל?**

ת. לא זוכר".

(פרוטוקול, עמ' 17, שורות 24-27)

בנסיבות אלו, יש לראות זכויות אלו כמגולמות בשכר שהיווה את הבסיס לחישוב כפי שפורט לעיל.

28. פיצוי בגין כאב וסבל:

מאחר ונקבעו לתובע 10% נכות, הרי שבהתאם לחוק הפלת"ד ובהתחשב בגילו של התובע, עומד הפיצוי בגין ראש נזק זה, על סך של 15,900 ₪.

29. פיצוי בגין עזרת צד ג' לעבר ולעתיד:

התובע לא צירף כל מסמך המעיד על העזרה שקבל או על העזרה שיצטרך לקבל בעתיד, בעקבות הפציעה. יחד עם זאת, לאור אופי הפציעה, אין ספק שבתקופה הראשונה הוא היה זקוק לעזרה וייתכן אף שגם בתקופה נוספת היה זקוק לעזרה מסויימת ולכן אני קובעת פיצוי גלובלי בסך של 15,000 ₪.

30. פיצוי עבור הוצאות נסיעה:

התובע לא צירף שום הוכחות על הוצאות שנגרמו לו, ואף ציין שלא שמר קבלות. למרות האמור לעיל, הרי שלאור אופי הפגיעה, היו הוצאות נסיעה וניידות ואני קובעת את הפיצוי בגינם כפיצוי גלובלי, בסך של 10,000 ₪.

31. הוצאות רפואיות:

התובע לא צירף קבלות או מסמכים אחרים, המעידים על הוצאות רפואיות, ובאופן עקרוני, הוצאות רפואיות מכוסות ע"י קופת חולים או המל"ל. יחד עם זאת, לעיתים אנשים פונים גם לייעוץ פרטי, כך שיכול להיות שקיימות הוצאות רפואיות, אך משלא הציג התובע כל קבלות בנדון, אני פוסקת סכום גלובלי בסך של 5,000 ₪.

32. איסוף חומר רפואי והוצאות משפט:

אני מקבלת את התביעה להחזר הוצאות בסך של 1,000 ₪.

33. סוף דבר:

הנתבעת תשלם לתובע תוך 30 יום, סך של 346,228 ₪, בקיזוז סכום מוסכם בגין תגמולי מל"ל משוערך צמוד מדד וריבית מחצית התקופה בסך של 84,094 ₪, ובתוספת שכ"ט עו"ד בשיעור של 15% (כולל מע"מ) והחזר אגרה בסך של 686 ₪. כמו כן, תשלם הנתבעת את יתרת האגרה.

המזכירות תמציא העתק מפסה"ד לצדדים.

חנה קלוגמן 54678313

ניתן היום, ח' תמוז תשע"ג, 16 יוני 2013, בהעדר הצדדים.
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)